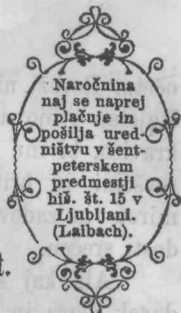

Izhaja 1. dné
v mesecu in
veljá za vse
leto 2 gl. 40 k.
za pol leta
1 gl. 20 kr.
Po pošti: za
vse leto 2 gl.
60 kr., za pol
leta 1 gl. 30kr.

VERTEC.

Naročnina
naj se naprej
plačuje in
pošilja ured-
ništvu v šent-
peterskem
predmestji
hiš. št. 15 v
Ljubljani.
(Laibach).

Časopis s podobami za slovensko mladost.

Štev. 10.

V Ljubljani 1. oktobra 1871.

Leto I.

Drugo pot!

avno mi vertnár je rekel:
„Zloži pesem mi lepó
Za preljube, majhne goste,
Ki na vertec moj tekó.“ —

Kaj bi neki spet zapela?
Teга sama res ne véм,
Gozd zgovorni bi vprašala,
Toda on postal je ném.

Mnogo tudi cvet bi mladi
Mi povedal bil popred,
Kar otrokom je po všeči —
A sedaj je vel in bléd.

Vendar željo bi spolniti
Hotla njemu, ki skerbnó
Nježni vertec obdeluje,
Da vam sadje dá sladkó.

Kaj mi je tedaj storiti?
Hitro, hitro, se mudí! — —
Nič ne teče iz peresa,
Nič sè petjem danes ni!

Ne zamerite mi, dragi,
Ker pretekél že je čas,
Drugo pot vam bodem pela,
Vsaj iz serca ljubim vas! —

Lujiza Perjakova.

Hišica na holmcu.

Na malem holmcu blizo mestica N. je ležala kmečka bajtica, samotna in le nekoliko korakov oddaljena od vasi. Slamnata streha, katero je dim že čisto počernal, stari les, na katerem se je mah sim ter tje v prav velikih kupih pokazoval, vse to je znamenje, da je omenjena bajtica vsaj eno stoletje za prenočišče in stanovanje kmečkej družini služila.

In zarés! Ako zavernemo doli v vas in se odpočijemo pri kakej dobrej in gostoljubnej kmečkej ženi, gotovo bomo slišali povest o hišici na holmcu, kajti v vasi ni berkastega človeka, ki se ne bi dogodbe iz te bajtice žalostno spominjal.

Pred več leti namreč je živel v tej hiši stari Kajetan. Bog ga je obdaril s trojki, dvema sinoma in eno hčerko. Kdo bi popisal veselje Kajetanovo, veselje cele fare, ktera je ubogim trojčičem z obilnimi darovi pomagala! Čez nekoliko mesecev umré mati in zapusti male otročiče staremu